

Mircea Micu

Poeme pentru mama

CUPRINS

Scrisori neexpediate

Vis	6
Mamei	7
Pasărea de acasă	8
Așteptare	9
Ascuns în pasăre.....	10
Mai există.....	11
Ca iepurele prins de frig.....	12
Acasă.....	13
Departa	14
Clipa târzie	15
Numai ea	16
Mamei	17
Doar ochii.....	18
Tragi-comică	19
Insomnii de toamnă.....	20
Răzleață.....	21
La vișin te mai uită.....	22
În văzduhul cu sănii... ..	23
Dor de cai	24
Gând de octombrie	25
Fantezie cu amăgiri	26
Mamei	27
Doina.....	28
Fantezie cu șoim.....	29
Mă mai visezi... ..	30
Și iarna venind în genunchi... ..	31
Un vis	33
Lumina mea.....	34
Ce le pasă lor... ..	35
Seara.....	36
În noaptea asta.....	37
Nocturnă.....	38

Testament	39
Ce-ai să faci?	40
Din altă iarnă	41
Fantezie cu mama	42
Resemnare	43
Îmi scrie mama	44
Acasă, toamna	45
Imaculată arătare	46
Dar nu-i nimeni	47
Mi se arată mama... ..	48
Risipire	49
Mama sapă-n grădina... ..	50
Ai săpat grădina... ..	51
O rugăminte	52
A fi	53
A nins	54
Un fluture	55
Confesiune	56
Presimțiri nocturne	57
Sub ofilirea vechilor gutui	58
Despre artă	59
Portret în mișcare	60
Rar	61
Baladă mică	62
Dacă va ninge	63
A fi la Cluj	64
Șoaptă	65
Ninge blând în Apuseni	66
Aud un clopot	67
Arpegiu alb	68
De toamnă	69
Într-o lacrimă	70
Poetul	71
Vânătoare de seară	72
Teama de oglinzi	73
Fantezie cu fluture	74
Fetiței mele	75

Deruta.....	76
Răzleață.....	77
Despărțire de copilărie.....	78
Amintește-ți.....	79
Licitație.....	80
Vis de iarnă.....	81
Mansarda de sub lună.....	82
Te privesc dormind.....	83
Ironică.....	84
Fantezie cu sânge.....	85
La 50 de ani.....	86
Un crin.....	87
Întoarcere.....	88
Exercițiu de toamnă.....	90
De iarnă.....	91
Pe strada Mețianu.....	92
Vis.....	93
Egalitate.....	94
Inutilitate.....	95
Fidelul câine.....	96
Presimțire.....	97
Tras de amintiri.....	98
Fantezie cu Maria.....	99
Moartea risipitorului.....	100
Un fluture.....	101
Scrisoare către Nifon.....	102

Scrisori neexpediate

Vis

Eu am visat un Ibis alb
și l-am văzut plecând din vis
vâslind cu aripi de hârtie
pe-un cer de mine interzis.

Se înălțase brusc. Dormea
pe-aceeași perină cu mine
și era orb și-n loc de ochi
avea rubine.

A fost demult, a fost acum?
Ciudata lui alunecare
lăsă în urmă un parfum
de-nstrăinare.

Un Ibis alb, un Ibis orb,
s-a ridicat de lângă mine
în neștiința unei nopți
mințită de întunecime.

Mamei

Dacă te-aș săruta acum
ai înflori la subțiori
un fluture de foc te-ai face
scăpat din ochiul unei flori.

Iar dacă te-aș privi acum
ca pe un crin lovit de-o rază
ar fi însingurarea ta
o lacrimă ce sângerează.

Și dacă te-aș striga încet
în dimineți cu rouă rece,
ai ști că viața dintre noi
precum zăpezile se trece.

Dar astfel, depărtat și trist,
visez un înger de zăpadă
în mână cu un trandafir
prelung și suplu ca o spadă.

Și când de tine mi-este dor
(o, seara când mă tem de moarte)
presimt secunda care vrea
cu un surâs a ne desparte.

Pasărea de acasă

Ea vine seara și n-o chem
și de venirea ei mă tem.

Și mă prefac că-s mort și surd
când pe la geamuri o aud.

Ea n-are trup, ea e un fel
de crin cu aerul în el,

Ea n-are ochi și-n două părți
poartă inele mari de morți.

O văd și ea mă vede, știu,
prin geamul verde și pustiu.

Prelungă ca o frunză grea
se-așază-ncet pe fruntea mea,

Apoi se mută mai în jos
spre-al tâmplei vulnerabil os,

Apoi, spre coaste, până când
o simt cu ghearele strângând.

Și tace-atât de mult și greu
c-aud cum plânge Dumnezeu.

Așteptare

A cules mama dovleci
morcovii i-a îngropat.
Iarna ca o cloșcă albă
se înfoaie peste sat.
Iepuri mișună-n grădină
printre verze ce-au albit.
Scade ziua, crește luna
și poștașul n-a venit.
O să vină sigur mâine.
ah! bețivul de poștaș,
poartă-n geanta lui de piele
vești din marele oraș.
Cade noaptea, mama coase
La dantela de bumbac.
Ochii ei ca două stele
picură în vârf de ac.
Umblă iepurii-n grădină,
verzele s-au ofilit.
Iese mama și se uită
dar poștașul n-a venit.
Poate c-a uitat la crășmă
veștile de la oraș.
Poate că l-au mâncat lupii
pe bețivul de poștaș.

Ascuns în pasăre

Eram în pasăre ascuns
uns cu nesomn, de noapte uns
și în lumina diafană
pierdeam încet câte o pană.
Ele cădeau în leneș dans
purtându-și jertfa în balans
și-mi era frig și tot mai gol
stăteam pe un pustiu atol
departe, poate lângă mare,
lângă un țărm albit de sare.
A început să ningă lin
și m-a acoperit puțin
zăpada ca o mângâiere
căzând din două emisfere
Eram în pasăre ascuns
uns cu nesomn, de rouă uns
și-am început încet să plâng
din ochiul drept, din ochiul stâng.

Mai există

Să știți că mai există mori de apă!
Eu le-am văzut și le visez mereu
în nopțile când echinocțiul sapă
sub malurile cântecului meu.

Sunt niște berze stând însingurate
la margine de lume, printre flori,
unde doar voievozii pot răzbate
și pașii fiilor risipitori.

Să știți că sunt ca niște mici biserici
în care un morar fără tain
îndrăgostit nebun de sorii sferici
își macină puținul său destin.

Să știți că mai există, mai există!
Intrând cu voia, nu mai poți ieși.
Acolo, luna cade-n jgheaburi tristă
și se preface ziua. O, de-am fi!...

Ca iepurele prins de frig

Dacă n-ai fi tu mamă, ce, totuși, n-ai să fii,
să mi te-arăți în somn, printre stafii,
mă retrăgeam demult dintre cei vii...

M-aș fi făcut în sinea mea covrig.
nu mai știind viața să mi-o strig,
ca iepurele prins în câmp de frig...

Acasă

Aud zăpezi îndepărtând
aroma frunzei fără nume
acum, când tremura de vânt
aripa berzelor prin lume.
Culori topite-n zări de var
învață-n taină să dispară
și pentru veci pierdute-mi par
în strălucirea funerară.
Și trec pe lângă mine nori
în alba lor devălmășie,
purtați pe aripi de condori
spre locurile din pruncie.
Privește, mamă, astrul greu
al nopții ce iluminează
cu raze reci, destinul meu
suiet în cerul de amiază.

Departa

Departa o casă
la marginea dealului.
O casă din lemn
năpădită de iederă.
Uneori, inima mea,
tremurând ca o vulpe
îi dă târcoale.
Acolo miroase e brad
și între geamuri
doarme o privighetoare
Acolo am văzut
icoanele de lemn,
cu rășina plângând
și înspăimântând
tăietorii de lemne.

Clîpa târzie

Aud sunând departe-n munți
plânsetul lupilor cărunți.

Bătrâne mori de apă cresc
în somnul meu copilăresc.

Pe degetul de mijloc port
inelul vechi al unui mort.

Mi-e dor de-un ied, de-un mânz nebun
pe câmpuri desenat cu fum.

Dintr-un copac mi-aș face-n somn
o aspră mantie de domn.

Eu numai noaptea stau și cânt
cu-n deget retezat de vânt.

Numai ea

Numai Ea mă iubește, o aud
dimineața cum mă respiră
și mă strigă ca pe un surd
și mă pipăie ca pe o liră.

Vine desculță la pat,
intră fluidă prin jaluzele,
ca un abur de cerb iniernat,
ca un șarpe furiș strecurat
cu solzii de stele.

Stă ca o lamă de brici
drept lângă tâmpla mea ninsă.
Știu și-o presimt că-i aici,
ca o chemare învinsă
ce m-ar desfide și nici...

Stă și mă respiră încet;
jumătate de aer mi-e dat.
Ea se strecoară în pat,
scâncește cu glas de ascet:
„vino să te duc, e păcat...

Sub munții gemând unison
cerșesc un pahar de ozon.

Mamei

Nu m-am înstrăinat defel!
Eu sunt un ied – melancolie –
ce desenează pe hârtie
timpul cel tânăr și rebel.

Ți s-a părut ca într-o seară,
pe lângă vechiul cartier,
m-am strecurat precum un jder
ieșit din blana lui precară?

Acum, dacă mă gândesc,
cât de grozav m-aș fi plimbat
pe Corso, înger adulat,
de dorul meu întineresc.

Acum, dacă vrei să-mi spui
despre distanța care sapă,
noaptea visez doar mori de apă
lăsate-n grija nimănui.

Mamă pe care te iubesc
și care m-ai născut pe mine,
de dinspre dor încărunțesc
și dinspre tine...

Doar ochii

Eu n-am fost acasă de mult,
mă gâtuie oraşul ca pe un miel fragil,
am uitat cum miroase busuiocul,
dar ochii mi-au rămas de copil.

Noaptea înot într-un lan de secară.
Am devenit mai ursuz, mai abil,
nu mai ştiu deosebi mărul de pară,
dar ochii mi-au rămas de copil.

Ies ziua înveşmântat în armură,
îmi feresc inima ca pe-un trotil,
când mă uit în oglindă văd altă făptură,
dar ochii mi-au rămas de copil.

Strada îmi mitraliază auzul,
scrâşnetul tramvaiului mi se pare un tril.
Vorbele îmi sunt gloanţe ascunse,
dar ochii mi-au rămas de copil.

Nu mi se mai arată nici mama în somn
cu zâmbetul ei de înger umil.
Dorm ca un vultur la pândă,
dar ochii mi-au rămas de copil.

Tragi-comică

Mă mir că n-am murit de tot,
că se mai poate să se poată
să mă transform încă-odată
într-un ridicol Don Quijote.

Mă mir că nu m-am împuşcat
exact și fix în tâmpla stângă,
cadavrul cineva să-l strângă
cu eleganța lui cu tot.

Mă mir că sunt atât de viu
încât mă caut ca o fiară
în toamna asta tutelară
când scade luna și-i târziu.

Mă mir că mai exist, sperând
în trandafirul ce-și răsfăță
roua din zori, ca o viață
a celor care nu mai sunt.

Insomnii de toamnă

Singurătatea serii ca un sicriu de ceară
În golul ei de sticlă mă-nfășoară.

Intru cu disperare în noaptea abisală
Și mâna mea e moartă și inima mi-e goală.

Se-aude surd orașul cum geme din adânc
Și de înstrăinare nici nu mai știu să plâng.

Mi-e dor de nu știu Cine, de nu știu Ce mi-e dor.
De un mesteacăn firav uitat pe un ponor.

Subțire, melancolic, cu trunchiul de zăpadă,
Sclipind în noaptea rece, sub lună, ca o spadă.

Răzleață

Ce să vorbim în seara asta, doamnă,
când toamna s-a trecut și n-a fost iarnă?

Sunt gol pe dinăuntru și în mine
stiletul vremii sângeră rășine.

Știi bine că n-am somn și-n noaptea castă
un cerb ciudat îmi bate la fereastră.

Mă cheamă undeva, spre nu știu unde
și când îl strig dispăre și se-ascunde.

Știi bine că mă tem, de la o vreme,
de moarte, cum de naștere m-aș teme

La vișin te mai uită

Mamă, tu care ești și ai să fii
până-n sfârșitul nopților târzii,
redă-mă purităților dintâi.

Nu mai umbla prin camerele mici,
stafie albă, lama mea de brici,
cât sunt încă puternic și aici.

La vișin te mai uită când și când,
ține-mi și mie loc lângă pământ
să nu te mai visez în nopți plângând.

La vișin te mai uită când și când...

În văzduhul cu sănii...

În văzduhul cu sănii de lemn
unde păsări din vară mai cântă,
în văzduhul cu sănii de lemn,
se aude o toacă solemn
și un fluture alb mă descântă.

În văzduhul cu sănii de lemn
unde doarme o lume de ceară,
știu o casă bătrână, din lemn,
o minusculă casă din lemn
fumegând ca o pipă în seară.

În văzduhul cu sănii de lemn,
tu și eu colorați de speranțe,
prinși în blănuri străine, de lemn,
vom străbate intime distanțe.

În văzduhul cu sănii de lemn
trecem triști cenzurându-ne avântul,
temperându-l cu vorbe de lemn,
colorându-l cu vorbe de lemn,
pe care le știe doar vântul...
În văzduhul cu sănii de lemn...

Dor de cai

Eu sunt copilul ce visează
în orice noapte numai cai.
Sălbatici, năvălași și tineri
trecând spre mine în alai.

Coamele lungi, electrizate,
îmi lasă dâre pe obraz
și când nechează se-nfioară
foșnind pădurile de brazi.

Aburul lor din nări brumate
închipuie sub geam stafii.
Ei sunt uitarea amânată,
sufletul foștilor copii.

Îi văd în bezna nopții mele
dă insomnii fără să temei
și mi-e atât de dor de dânșii
cum numai grecilor de Zei.

Gând de octombrie

Mi-e frică, mamă, c-am să mor de tânăr,
Simt cum mă frânge cineva din umăr,
Tot mai aproape steaua mi se-arată
În tremurarea ei decolorată.
Mi-e tot mai dor și merg pe câmp pierdut
Către sămânța mea de început.
Visez un chip ciudat, nici rău, nici blând,
Un chip pe care nu l-am cunoscut nicicând.
Să fie-un semn această taină grea
Sau este însăși presimțirea mea?
Altfel, de ce, când scurta noapte vine
O pasăre se-așază lângă mine,
Se uită lung, se-nfoaie ca o floare
Cu penele ei negre și ușoare.
Dar nu mă tem! De-ar fi, e ca și cum
Aș trece doar o punte sau un drum
Și m-aș apropia mai mult de lutul
Care mi-a dat ființă și-nceputul.

Fantezie cu amăgiri

O, dac-am ști că suntem sluți,
am trece ziua nevăzuți,
ca niște melci am sta cuminți
fideli tulpinelor fierbinți
lăsate nouă de părinți.

O, dac-am ști că suntem goi,
ne-am îmbrăca în albe foi
de nuferi digerând noroi
pentru-ntunericul de-apoi.

Nu știm nimic. Nu vrem să știm
și ne mințim și ne sfiim
pentru aceasta ziua-spadă
ce ne înseamnă cu zăpadă
căzând acum, sau va să cadă...

Mamei

Mamă ești mai frumoasă ca o
duminică fără sfârșit
când se aude plânsul ierbii
pierând pe câmpul înverzit.

Depart, peste vămi de gheață
unde miroase a gutui,
stau stele albe și învață
ruga ta spusă nimănu.

Cu cât ne-ndepărtează vremea,
cu cât te uită carnea mea,
eu mă gândesc cu greu la ziua
când nu te voi putea vedea...

O, de-aș putea,(dar ce pot oare,
din sărăcia care-o am)
să te întorc din nou la clipa
acelor ani când nu eram...

Doîna

Către munți în sus,
de lebede dus,
asupra-mi să cadă
frageda zăpadă,
să mă țină-n plisc
vulturul din pisc,
nori tremurători
să am la subțiori,
stelele să-mi stea
lângă tâmpla grea,
să aud cum cade
luna în cascade,
să aud cum curg
brazii în amurg.
Roua să mă spele
de rău și de rele.
Și de-atâta dor
să visez că mor
sus în munte, sus,
de lebede dus...

Fantezie cu șoim

Pe unde-ți porți destinul tu,
din frăgezimea căror ore
străvechea patimă-nceput
însingurarea să-mi devore?

Știam că nu ești, că ești
un abur pâlând arare
în albul gol al unei cești,
în taina ocnelor cu sare.

Pe veci îndepărtat de tine
eu șoimul liber l-am lăsat
și se-ntorcea în zori la mine
mai proaspăt și purificat.

Dar de un timp n-a mai venit.
Ce urmă simțul lui pătrunde,
și unde a rămas și unde
de vechi parfumuri adormit
ademenindu-mă, se-ascunde?

Mă mai visezi...

Mă mai visezi, tu, uneori,
când umbli, seara, printre flori,
mamă de iarbă și de nori?

Gutuile se sting pălind
în cripta toamnei de argint,
tu nu mă minți, dar eu te mint...

Și, ce mai faci când e târziu
și-n geamul tău cărămiziu
mă vezi venind întreg și viu?

Deschizi dulapul care-l știu
cu giulgi de moarte, străveziu
și mă aștepți până târziu?

Poate că nu e nici așa
de tristă bătrânețea ta
purtată-n cartier de nea.

Ieși noaptea în grădină, când
de amintiri îți e urât,
mamă de iarbă și de vânt...?

Cu mâțele te mai dezmierzi,
din somnul tău să nu mă pierzi
prin turma albilor de iezi...

Mă mai visezi...?

Și iarna venind în genunchi...

Nici o moară de apă...

Dar unde sunt, oameni buni, morile-dulcile?

O roată de lemn lustruind cerul,
iedera ca o brățară de milă,
morarul bătrân înșurubat cu umărul
în stâlpul din mijloc,
și pietrele
și făina
și pâinea...

Intram încet ca-ntr-o biserică
sau

ca într-o cameră, în care o mamă
se pregătește să nască.

Nu cunoașteți clipa aceasta
a sfiiciunii nemaipomenit de frumoase?

Trecem pârâul,
fâșia de viață și moarte,
rostogolind pești și frunze
și pietre vechi
pe care, odinioară, sunau
copitele cailor negri
copitele cailor negri.

N-am uitat morarul bătrân
cel care sprijină grinzile
cu umărul lui scârțâind,
n-am uitat nopțile lui măcinate
între două planete de piatră.

Frumos ca un zeu barbar
orânduiește anotimpuri

și în ochii lui înlăcrimați
înoată rândunicile verii.

O, dar nu uitați morărița,
ca salcia tristă, mai tristă,
iubindu-se cu păstrăvii și cu luna
și cu ultimul plop aplecat
peste sâni albiți de făină,
și cu ultima armă de lup
împânzind singurătățile albe.

O, dar nu uitați morărița
cea pe care roata de moară o macină
și-o face zilnic tain alb
pe când morarul bătrân
sprijină cu umărul moale
stâlpul din mijloc.

Luna besmetică
câmpul cu batiste de mai,
luna besmetică,
morărița dansând goală sub lună,
luna besmetică,
morarul zidit sub propria-i moară...
Și iarna venind în genunchi...

Un vis

Azi noapte am visat un mag ciudat
cu fața de efigie străveche
în purpura, întreg, înveșmântat
și cu-n cerchel de aur la ureche.

Părea bătrân și ostenit de drum;
un praf lunar îi deslușeam sub pleoape
și mirosea a nu știu ce parfum
când a venit, de mine, mai aproape.

Îl mai văzusem undeva, cândva,
la fel de trist și coborât în sine
fixându-mă cu-n ochi ce se zbătea
între lumină și întunecime.

S-a așezat alătura tăcând
mișcând mătăanii albe între dește.
Și m-am trezit și m-am văzut plonjând
eliberat, în ochii lui de pește.

Lumina mea

Când vei săpa grădina trezită chiar în zori,
gândindu-te la mine ca fluturul la flori,
dea Cel-de-sus să ningă cu prăbușiri de nori.

Hârlețul tău să fie ușor precum un vânt
când îl afunzi tăcută în pământ
încrâncenată, fără de cuvânt.

Și va veni și seara ca bufnița de puf
și ciocul ei va smulge mici stele ce se rup
din înălțimi de tablă, din aprigul văzduh.

Ai grijă tu, de vișin. Nu-l reteza din crengi
el e un vișin tânăr și printre pomii-ntregi
mă leagă de viață cum numai tu mă legi.

Nu-ți încerca veșmântul de moarte care-l ai,
pune-ți la îndemână foșnirile de mai
și nu te mai încrede în mult râvnitul rai.

Nu mă uita. Mi-e ființa de viața ta legată,
lumina mea, pe veci nedescifrată,
mai naște-mă, să mor încă o dată...

Ce le pasă lor...

Ce le pasă lor de poeți?
Stau și mestecă pui cu mujdei,
Sunt tineri, frumoși și atleți
și înconjurați de femei.

Respiră curat. Aburul gurii lor
umple deodată cabana.
Îi privesc fascinat închipuind
din scobituri, pe furiș, ykebana.

Ce le pasă lor de poeți?
Au comandat de mâncare.
Cineva, tresărind, prin nămeți
spre lume își taie cărare.

Și totuși, ascultă mâncând
cum singur, un turtur, își sapă
din streșini ascunse vibrând
iluzii rotunde de apă.

Ce le pasă lor de poeți?
Sunt tineri și n-au ce împarte.
Skiuri sprijinite-n pereți,
drumul, nins de departe...

Și totuși, ascultă cum cad
prin aerul alb, nevăzut,
minuscule conuri de brad
rămase din anul trecut...

Seara

Vai, seara, când adorm candori,
secundele se sting și ard
ca niște puncte luminoase
pe trupul tău de leopard.
Să nu adormi prea mult, să nu
lași iarba serilor să crească
încet, ca un veșmânt de fum
pe carnea ta nepământească.

În noaptea asta

În noaptea asta, mamă, aş vrea să mor solemn,
dar trece-un tren năprasnic prin gara mea de lemn,
uimit, ascult în noaptea sfârşită de tumult
un cal fugind spre mine cu tropot de demult.

Oraşul mă apasă ca o armură grea;
sub cripta lui îngroapă străluminarea mea,
din mii de guri mă scuipe ca pe-un străin. Şi ştiu
m-ar vrea în apăsarea-i de piatră mort sau viu.
Încărunţit de zgomot, bătrân fără să fiu,
îmi chem copilăria la geamul ei pustiu,
ea vine cu doi prieteni străini şi fără chip
şi-mi desenează umbre ştiute pe nisip.

De tot mai cred de noaptea aceea din Ardeal
când peste trupu-mi tânăr trecea, zburând un cal,
un cal înalt şi suplu, sublimă arătare,
cabrat frumos în sine şi răsărind din mare
cu şaua ca o luntre, o lebădă uşoară,
ducându-mă spre ceruri în care-i veşnic vară.

Nocturnă

Eu dorm în patul unui mort
și noaptea mă trezesc din somn
și văd cum peste trupul meu
se-apleacă, surâzând, un domn.

Are un chip frumos și alb
iar când vorbește, mi se pare,
c-aud lătrând însingurați
câinii zăpezilor polare.

El însuși vine de la Nord
și răspândește din veșminte
un frig ciudat, răcoare grea,
de nemișcate oseminte.

Nu mă întreabă cine sunt,
surâde unui gând și tace
și doar pupilele mă-mpung
din groapa lor ca niște ace.

Eu dorm în patul unui mort
și nu știu cine e și când
vine din partea lui de frig
și mă privește, așteptând.

Testament

Fetiței mele, Oana

Am să-ți las
calul meu drept moștenire.
E prelung, aburos și subțire
și mincinos
ca o amintire.
Caută-l când vei vedea
că nu mai respir.
L-am priponit
în grădina pustie
legat simbolic
de un trandafir.

Ce-ai să faci?

Morții îi uităm mult prea ușor.
Ce-ai să faci iubito, dacă mor?

Ai să mă cam uiți și ai să plângi
Din pleoapa ochilor prelungi.

Ai să mă cam plângi cu roua grea
Peste simpla groapă ce-oi avea.

Și-ai să mi te plângi că-n general
m-am ținut de crâșme și scandal,

Ca Esenin, mai demult, cel blond,
ultimul poet și vagabond.

Morții îi uităm mult prea ușor...
Ce-ai să faci iubito, dacă mor?

Din altă iarnă

Dar ninge peste noi ca-ntr-un pustiu...
O să ne-acopere-n curând zăpada
Corăbieri, schimbați degrabă rada
cât mai aveți timonierul viu.

Se prăbușesc zăpezi. Dumnezeiri
de alb pufos căzând ca un dezastru.
Închis în mine, singur ca-ntr-un castru
mă tem de somnul Marei Veșnicii.

Ninge ca-n basme vechi. Se-mprospătează
Carpații grei ca niște urși de bronz.
Neaua, giulgiu speranței, memorează
neliniștile lanului de orz.

Astfel, uitat ca-n pragul primei zile
a lumii populate doar de iezi,
voi adormi cu mama în pupile
gândind la spaima vișinilor verzi.

Fantezie cu mama

Mamă, eu te-am visat trecând
pe-un fir de nor, pe-un câmp de zare,
firavu-ți trup amestecând
cu zbor de păseri călătoare.
Mamă, eu te-am strigat să stai,
era un drum ciudat, de spume:
unde plecai, de ce plecai?
spre care început de lume?

Erai frumoasă și aveai
aripi de înger, albe, mamă,
și te strigam și n-auzeai
sau nu vroiai și mi-era teamă.
Acele păseri argintii
mi te duceau din vis, ușoare
în zborul lor de veșnicii
tăcute și n e p ă ș t o a r e.

Resemnare

Când vine seara, mama mă așteaptă
în fața porții tânără și dreaptă,
ușoară și sfioasă ca o șoaptă.

Ultimul tren se-aude fluierând.
Vin cei plecați. Mai vin din când în când.
Mama privește luna surâzând.

Din cer, cade o frunză ca un gând.

Îmi scrie mama

Îmi scrie mama: ți-am făcut mormânt
că nu se știe ce și cum și când...
Tu chiar dacă te ții în București
știu eu cât de străin și singur ești.
Are gârduț de fier ce ne desparte
dar vom fi mai aproape după moarte.
E din beton. Să nu fii supărat,
dar toți vecinii s-au asigurat.
Ți-am pus compot de vișini și gutui
și dacă vrei să ți-l trimit, să-mi spui.
A venit toamna. Vremea e ploioasă
și poate n-ai să poți veni pe-acasă.
Să nu te culci târziu. Știu eu cum ești
și să te-mbraci mai gros, să nu răcești.
Noroc și sănătate, dragul meu.
Mormântul de beton l-am plătit eu...

Acasă, toamna

Nici nu mai simt, nici nu mai văd,
pădurea toată-i un prăpăd.

Mestecenii cu presimțiri
se zbat în vânt ca niște miri.

Peste grădini un fum ciudat
stăruie greu ca un oftat.

Mama-ntr-un colț zâmbește stins
ca un cireș de ani învins.

Durerea nu pot să mi-o strig
și tac și nu vorbesc nimic.

Înstrăinarea și-a înfipt
în piept cuțitu-i de argint.

Dar știu că taina asta grea
o înțelege numai ea.

Nici nu mai simt, nici nu mai văd,
pădurea toată-i un prăpăd...

Imaculată arătare

Orbesc încet ca un mesteacăn toamna...
O literă e-un vierme ce se mișcă
sub pleoapa ca un semn nedureros.
De-acum, pe jumătate-i lumea:
ce e frumos se stinge ca un turtur,
ce e urât îmbătrânește sub retina
tot mai posomorâtă și vicleană...
După miros mă voi conduce.
Poate că voi uita un dușman asudat...
Dar, tresărind, ochiul meu, va mirosi
pe aceea care, trecând,
înflorește migdalii
și îmbracă îngerii,
albă și rece ca gheața,
Neiertătoarea, liniștea sură,
blana urșilor albi.
Atunci, o petală vibrând
se va sparge pe ochiu-mi de vultur.

Dar nu-i nimeni

Şade mama şi veghează
pe un scaun, lângă foc.
Şi oftând, rememorează
viaţa ei fără noroc.

Cum se mai scumiră anii,
zilele cum s-au mai dus,
însoţind în golul zării
zborul berzelor pe sus.

Stele strălucesc departe
tremurând pe bolta vastă.
Prins de grea singurătate
bate vişinu-n fereastră.

Se ridică iute mama
şi deschide uşa larg.
Dar nu-i nimeni. În fântână
pică stele şi se sparg.

Mi se arată mama...

Mi se arată mama în somn,
numai în somn mi se arată,
cu fața ca o aripă de lebădă
de veghe târzie încercănată.

Zice: “Ce faci tu, suflet al meu, puiule?
te aud noaptea umblând și îmi pare
că cineva stoarce deasupra mea
luna ca pe o lacrimă mare.”

Nu știu ce să-i răspund,
o durere adâncă mă face de piatră, de lemn,
O pasăre orbită de-ntuneric
mi se lovește de fereastră ca un semn.

Zice: “Nu ești tu, unde ești tu, iedule?
ochii tăi verzi de ce s-au întunecat?”

Toată noaptea te cântă privighetorile
din gușa în care durerile lumii se zbat.”

Nu știu ce să-i răspund, sunt surd de spaimă.

Și e atât de aproape de răsuflarea mea
ca o statuie ireală de sticlă
prin care ochii mei nu pot vedea...

Risipire

Mă dau risipei lent, în doze mici,
pradă nesățioaselor furnici
ce-mi înfășoară trupul ca un bici.

Ce-a fost, e-nchis în ora de cleștar...
Am spart, cântând, pahar după pahar,
tot învățând să râd tăcut și rar.

N-am fost în stare să urăsc nimic.
Sortit să mă-ntronez și să abdic,
să cad mereu și iar să mă ridic.

Acum, mă duc încrâncenat și straniu
iradiat de propriu-mi uraniu
purtând o lacrimă în loc de craniu.

Mama sapă-n grădina...

Mama sapă-n grădină lată cât o batistă,
Există și hârlețe și mame mai există.
Ele se-nchină seara icoanelor din lemn
și cer din depărtare copiilor un semn.
Mama sapă-n grădină deși abia o țin
încheieturi miloase în trupul ei puțin.
Mama își taie lemne să iasă fum pe horn,
pruncul în capitală plânge de dor în somn,
se scoală-n crucea nopții și jură că-n curând
îi va trimite dafin, boia, piper și unt.
Se trece lungă iarnă cu mari zăpezi ce mint,
mama la soba veche îngână un colind.
Și vine primăvara cu miezul ei ceresc
Și mama sapă morcovi și morcovii chiar cresc.
Mama își coase haine de moarte și de somn,
pruncul în capitală e ocupat și-i domn.
Se scoală-n crucea nopții și jură trist ca Nero
că-i va trimite sare și biscuiți și Dero.
Și vine iute vara cu trăznetu-i de foc,
vara a fost bogată, grădina cu noroc.
Mama dezgroapă morcovii și-i curăță oftând
să nu mai aibe dânșii nici urmă de pământ.
Apoi îi rânduiește-n cutia de carton
și desenează-adresa cu chimicul creion.
Pruncul în capitală se jură cum că azi
îi va trimite Dero, șampon, săpun și praz.
Mama duce la poștă, cutia – un trofeu –
plătind integritatea transportului la leu.
Pruncul în capitală, trezit de domn poștaş
poartă cutia simplă cu jenă prin oraș
și jură-n timp ce trece de duioșii sedus:
mâine-i trimit chibrituri și gem cu preț redus...
Mama sapă-n grădina lată cât o batistă.
Există și hârlețe și mame mai există...

Ai săpat grădina...

Ai săpat grădina, nu-i așa?
Iepurii nu vor mai avea ce adulmeca,
verzele brumate și atinse de ger,
se vor fi mutat, de mult, în cer...

Nu mă aștepți...
Nici eu nu mai știu să mânuiesc
hârlețul tău în care norii strălucesc,
și nici să vorbesc nu mai știu
de înstrăinare și de pustiu.

Sapă tu grădina. Fă să răsară
ceapa dulce de-nceput de vară,
curăță pomii bătrâni și blânzi
să rămână fără omizi.

Și când voi veni, târziu, prin zăpezi
scurge-ți lacrima în ochii mei verzi.
Apoi, să tăcem. Eu știu să tac!
Să ascultăm cum trece peste grădină alt Veac..

O rugămintे

Am o rugămintе...

Mult mai înainte de înainte
de a mă furișă în pământul fierbinte,
caută în dreapta cum ieși din bucătărie,
caietele mele cu poezii din pruncie.
Trimite-mi, dacă poți, foile vechi
să-mi revină puritatea-n urechi.
În suflet să-mi revină, încărunțind
viața mea care se scrie într-un rând.
Un rând șerpuitor ca un drum spre Ardeal
imprevizibil și frumos ca un ideal...

A fi

A fi, peste mormântul verii,
sedus de viața ca de-un dor,
mânz liber degustând lumina
sălbatec și nerăbdător.

Să crezi că nu există moarte,
că morții sunt numai un fel
de fluturi adormiți de muzici
închiși în bile de oțel.

A fi uitat de toată lumea
a fi iubit de cine vrei
când vin să te-ncălzească noaptea,
fragile, turmele de miei.

A fi pe-un câmp uitat de lume,
de smog uitat și de mașini,
tu singur duelând în aer
cu săbiile unor crini.

A ști, râzând, că sânul tandru
rotit în porțelan etern
se surpă-n el până devine
mormânt al laptelui matern.

Și peste toate, ca un tigru,
să treci râzând și să te minți.

Și când amenință zăpada
s-o-ntâmpini cu o floare-n dinți.

A nins

A nins ca o nădejde târzie și mă tem
de-ndepărtarea ta ca de-un blestem.

Ți-aș scrie zilnic ca să știi că sunt
dar mâna mi-e de iarbă și pământ.

M-aș duce să te văd și nu m-am dus
și-mi port destinul trist precum Iisus.

Nu pot dormi și-ascult acum de departe
minutul scrut al vremii ne desparte.

Și către zori, cu lacrima pupilei,
topesc zăpezi cu primul glonț al zilei...

Un fluture

Mă spintecă lumina ca o spadă
sau ca un țipăt de sirenă dintr-un port
paralizat vremelnic de zăpadă.
În ochiul meu, profund ca un fiord,
a-ncremenit cu frigul de la Nord
un fluture decolorat și mort
pe care, prieteni vin, uimiți, să-l vadă.

Confesiune

Mamă, sunt mai puternic decât un melc,
mai închis în mine decât Cartagina,
mai nedescifrat ca Stella trilingvă...
Numai tu mă deschizi, uneori,
nutrind speranța deșartă
c-am să fiu conversativ și duios
ca Nero înainte de-a aprinde Roma...

Altfel, e bine... Sunt sănătos,
m-am subțiat până aproape de os
și m-am înrăit și am devenit mai frumos.
Știi, ca melcul în zori
pe care-l picură roua din flori
și el se închide în sine
pentru Vecime...

Presimțiri nocturne

Se risipește mama, bătrânii meri îngheață,
tot mai atent stau noaptea când luna mă răsfață,
aștept din depărtare o pasăre să vină,
o pasăre de taină păstrată pe retină.

Și nu am somn de-o vreme și teama mea respiră
în crinul tremurând precum o liră.
Ea va veni odată, spre dimineață, când,
voi fi tăcut și rece și gol ca un mormânt.
Ea va intra, firește, prin geamurile groase,
cu ciocul ca o spadă, cu ghearele întoarse.
Și sunt pe-o etajeră, cu trupul ei diform
va aștepta zburlită și mută să adorm.

Se risipește mama, simt asta după cum
bătrânii mei îngheață în noapțile de scrum...

Sub ofilirea vechilor gutui

Îmi speli cămășile ce mi-au rămas,
în vis le speli cu spumă de stamine.
Tu ești tăcută, noaptea n-are glas
și stelele-s înalte și sublime.
Nesomnul tău e insomnia mea,
sudoarea ta înălbăstrește cerul.
Cade, din când în când, câte o stea
și-mi vără-n colțul inimii jungherul.
Sub ofilirea vechilor gutui
tu duci cămăși în gerul de afară.
Pe sfoară cu bătrâne mâini le pui
ca și cum le-ai fi spălat întâia oară.
N-ai somn... Și dinspre tine, noaptea, vin
la geamurile mele-nstrăinate
păsări ciudate, stăruind puțin
cu ochi de lacrimi și de nestemate.
Nu-mi mai spală cămășile rămase,
relicve triste, într-un cuib de dor.
Mâinile tale, de leșie roase
le simt umblând pe trup tulburător.
Mai bine stai cu ochi pierduți în noapte
și cheamă-mă la sânul tău de lapte.

Despre artă

Ce meserie liberă e Arta!
Golul abstract să-l faci de fluturi plin
Zburând precum un mânz buimac pe hartă
Iluziei, topit într-un destin.

Să te-amăgești ca splendidele zile
Ale vieții tale, câte sunt,
S-au dus în larg ca niște mici torpile
În ținta Nemuririi nimerind.

Ca niște Zei de ceară și durere
Am încheiat un pact sublim cu soarta
Și declarăm, chiar dacă nu se cere:
Ce meserie liberă e Arta!

Poți fi un vultur îniernat pe piscuri
Sau leopard de fuga lui sedus,
Toreador luptând fără de riscuri
Sau răstignit pe cruce ca Iisus,

Închis în sinea ta ca-ntr-o chilie,
Visezi o lume și trăiești în alta
Pe care ochiul, mâna ta o scrie:
Ce meserie liberă e Arta!

Portret în mișcare

Atâta de bătrână ca o treaptă
pe care nu se mai poate coborî
Atâta de ostenită ca salcia
neatingând oglinda apei.

Atâta de tânără, încât,
numai răsuflând lângă mine
mă amețești ca un crin
purificându-mă...

Rar

Atât de rar și-atât de fără sens
Mai cânt și eu o salcie de verde.
Orașul greu, neutru și imens
În somnolența lui de fum mă pierde
Ca pe-o șopârlă circulând invers.

Mă scol în zorii zilei ca bunicu,
Sudoarea nopții mă mai ține-n frâu,
Privesc oglinda: eu sunt Mircea Micu
Care sătul de smog și de desfrâu
M-aș sinucide pentru-un spic de grâu...

Baladă mică

Iancule, Măria ta,
când treceam la Baia dealul,
ți-am văzut sub un gorun
priponit de-o floare – calul.

Iarba scăpăra sub el
și în ochii mari cât pruna
și în scările de-oțel
se juca, nebuna, luna.

Întrebai atunci o stea
ce-și ardea departe dorul,
și o frunză întrebai:
– Unde-i, soro, Crăișorul?

Codrul tot vui din poale
un răspuns ca doina dulce:
– Ia, s-o dus în jos pe vale
sub un carpen, să se culce...

Era seară, calul blând,
învelit în neguri sure,
sta-nșeuat și aștepta
nechezând către pădure.

Dacă va ninge

Dacă va ninge înainte
de-a mă întoarce în Ardeal
și va-ngheța de ger mușcata
pălind în geamul casei noastre,
ieși mamă și aprinde rugul
de vreascuri albe sus pe deal
și lasă, de înstrăinare,
să-ți pice lacrima spre astre.
Nemaștiind vorbi cu tine,
dacă va fi să-ți spun minciuni,
cu nervii prinși sub trotuarul
orașului ce mă sugrumă,
ieși mamă singură-n grădină
și din risipa vieții du-mă
și mă așază sub aleanul
tremurătorilor aluni.
Dacă va fi să ningă mamă
'nainte de-a te mai vedea,
în iarna asta care cade
ca o vicleană ghilotină,
să știi că mi-a fost dor de tine
cum numai cerului de-o stea
și orbului închis în bezne
dor lung îi este de lumină.
Deschide geamul dinspre codru
și nu mai spune nimănui
câți ani m-ai așteptat tăcută
ca o nălucă, sus, pe deal.
Așază-mi cărțile în ladă
și scoate-mi pozele din cui,
dacă va ninge înainte
de-a mă întoarce în Ardeal!

A fi la Cluj

Să fii la Cluj în vară, să ți se facă dor,
sub cerul ca o lacrimă fierbinte,
lăsând peste atâtea lucruri sfinte
balsamul lui atot-cuprinzător.

Dinspre Feleac să curgă lumina parfumată,
și să te-mbeți de aer ca de un vin prea bun,
să simți, în înserare, cum prinde să răzbată
din nemurire, pulsul pământului străbun.

Să simți că ești acolo și-acolo vei rămâne,
că fiecare vorbă e abur din psaltiri
încremenit în arbori, în piatră, în zidiri;
voalul de puritate al nației române.

Pământul să-și înceapă cuprinderea lui lină
și morții să se facă mai vii decât cândva.
Iancu Avram, alături, îngândurat să-ți stea
ca un gorun subțire iradiind lumina.

Apoi, în neclintirea aceluia spațiu blând
să stai ca o monadă vibrând până în zori.
Și-acoperit de taină, ca într-un vechi mormânt,
să-nveți încă o dată ce simplu e să mori.

Șoaptă

De Iancu mi-este dor acum...
Pădurea-i pulbere și fum
și fiecare frunză s-a
întors în veșnicia sa.

Pădurea-i pulbere de-acum,
s-au dus nădejdi din veri de fum,
goruni cu frunza tremurând
își mută trunchiul în pământ.

Mai cântă mierla a pustiu
și plânge-n sufletul meu viu,
și de atâta dor de el
mă fac troiță și inel.

Nu l-ați văzut ieri, către zori,
stând ca o flacăra-n ninsori?

Ninge blând în Apuseni

Ninge blând în Apuseni parc-ar presăra făină
un morar cu barbă albă răsucit din timp spre noi.

Săniile altor zile se aud în sticla serii
și ne poartă în oglinda amintirii înapoi.

Astăzi am să-nvăț cum plânge un cocoș de munte
singur
când zăpada îl îmbată și-l trimite în eter.
Iată casele bătrâne fumegând ca niște pipe
când se plimbă morții țării pe cărările din cer.

Numai moara se învârte măcinând nepăsătoare,
numai moara cea de taină adunând în jgheaburi
vechi
orele ființei noastre, galeșa îndepărtare
de pârâul care-și sună clipocitul în urechi.

Ninge blând în Apuseni adormiți în os de zimbru,
se aude-un cal pe câmpuri spulberând zăpezi de
puf.
Să visăm... E ceasul sacru al singurătății noastre
când ne risipim iubirea și nădejtile-n văzduh.

Aud un clopot

Aud un clopot în Ardeal, departe,
cum liniștea în două o desparte.

Bate prelung și dangățul îi sună
ca și cum cineva ar bate-n lună.

Eu îl ascult cântând ca pe-o uimire
din milenara lui neadormire.

Prin aerul de zvon electrizat
pare că-i un suspin îndepărtat.

E ca suspinul dușilor țărani
care-l tot trag de două mii de ani!

Nu pot să dorm și-ascult tăcut și pal
cum bate lung un clopot în Ardeal...

Arpeggiu alb

Un viciu lent al toamnelor de ambră
chinezării uitate-n plicul mic
când se călătoresc din antisambră
cocori spre spațiul marelui nimic.

Acele ploii profund provinciale
de care, Doamnă, singur mă dezic
mi-au desfăcut durerea ca un spic
venit să doarmă-n degetele tale.

Acum e, Doamnă, alb și nu mai cred
și peste amintiri îndepărtate
trece cu pași tremurători un ied.

Cuvioșia iernii repetate
s-a-ntins pe câmp ca un magnific pled
de lebede mințite și-nghețate.

De toamnă

Ca un trandafir alb
luna căzând în delir.
Nuferii încoronează peștii
pentru somnul de gheață.

Undeva, un fum albăstrui
plutind ca o mantie
acoperind pășuni
și spinările cailor.

Depart, un clopot
se ceartă cu pământul,
mânjii buimaci
își fac loc prin ploaia mărunță.

Undeva, busuiocul
conservând sfinții familiei,
ceara de taină
peste durerile vechi.

Mama visează tot mai des
o pasăre rătăcitoare
bătând în geamuri
cu ciocul ei roșu
ca o rană nevindecată...

Într-o lacrimă

Mă voi ascunde într-o lacrimă
ca o pasăre tristă în colivie,
ca un poem înghețat
pe veci în coaja lui străvezie.
Când voi uita cum tremură frunza
seara, când fluturii adorm obosiți,
mă voi ascunde într-o lacrimă
ca inima unui iepure
de teama vânătorilor presimțiți.

Poetul

lui Nichita Stănescu

Trece o umbră solitară
prin parcul marelui oraș.
Puțini o văd, ea are trupul
acoperit de-un fum albastru.
Se mișcă aerul în urmă
atât de nevăzut și lin
nădăjduind înlocuirea
grăbită și neașteptată.
E ceasul trist, e ceasul zero
și Timpul prins în turnuri vechi
intra în clopote imense
și bate lung, silabisind.

Vânătoare de seară

(stampa)

Pe cai! Sunați din cornul negru al bourului singuratic,
să trecem prin păduri bătrâne carbonizate de nesomn.
Acum ni-e pielea mai fragilă și sângele e mai sălbatic
și fiecare strânge-n dreapta un sceptru nevăzut de Domn.

Azi vom vâna numai cu ochii într-o beție fastuoasă.
N-ați mai văzut de mult pădurea încremenită-n plasmă grea
și iarba înspicând de dorul tăișului curbat de coasă
în care se preumblă melcii în spate câte-o stea?

Să trecem mulți printre mesteceni ce-și prelungesc cocoșii
tineri
ei ne aud și răsuflarea și vor cânta foarte târziu.
Priviți cum stau în neclintire nerăbdători ca niște gineri
cu penele vibrând ușoare, rânind eterul străveziu.

Pe cai! Trec urșii spre izvoare cu botul sângerând de mure,
un cerb flocoș își spală barba în roua ierbilor lăptoasă.
Azi vom vâna din amintire cu glonțul gândurilor pure,
azi vom vâna numai cu ochii într-o beție fastuoasă.

Teama de oglinzi

A nu mai privi în oglinda
pătratul în care mă-nchid.
Acolo-i o moarte ciudată
de aer și abur lichid.

Acolo-s priveliști trecute,
un chip cunoscut, fără chip.
Îmi sângeră ochii de milă
văzându-l și-mi vine să țip.

Uitate, departe, pe țarmuri,
plantate pe straniul dig
stau berzele albe la pândă
demult înghețate de frig.

A nu mai privi în oglindă
pătratul cu apele reci
în care-mi îngheață suflarea
și stema silabei pe veci.

Fantezie cu fluture

Se va întuneca devreme
e ultimul, de toamnă, semn
al echinocțiului ce poartă
mila fântânilor de lemn.
Pe cerul aburit ca pleoapa
fântânilor ocrotitoare
se-nșurubează luna ca o
rotundă lacrimă de sare.
Se va întuneca devreme
acum în seara fără sens
când trece-n aerul albastru,
zburând, un fluture imens
O, de-aș putea să-l fac să nu se
lipsească strâns de cer, nebun
întunecând lumina verii
sub care florile apun.

Fetitei mele

Tu, care ești
nădejdea vieții mele pământești.
Puf galben frăgezit de neștiința
și, poate, viitoarea-mi suferință.
Tu, care încălzești ca o lipie
la pieptul meu ce moare și învie.
Albastru porțelan cu ape verzi
atins de zâne, aburit de iezi,
nu știi de câte ori mă-ntreb și strig
dacă îmi ești căldură sau mi-ești frig,
dacă ești noapte sau ești colț de soare
în tot mai ostenită-mi răsuflare.

Deruta

Nu mai cunosc pe nimeni și clipele-s incerte
Tot mai pierdut stau noaptea și deslușesc la geam
Chipuri de prieteni palizi veniți să mă mai certe
În somnul scurt și negru, de mort, pe care-l am.
Mă plimb prin vâlmășagul orașului isteric,
Mirat ca un călugăr care-a fugit din schit
Mă simt bătrân cât Lumea, am fost cândva eteric
Și tigru-am fost de ochii hăițașilor râvnit
Un semn ciudat plutește în aer ca o cruce
Purtată în spinarea unui Iisus modern,
Mi-e silă și mi-e frică, și n-am unde mă duce
Și între azi și mâine nu știu ce să discern.
M-aș repezi acasă, dar casa-i o poveste,
Un număr vechi de tablă pe-o stradă-n cartier.
M-aș repezi la mama, dar mama nu mai este:
Ea s-a făcut mireasă și s-a mutat în cer...

Răzleață

Ce să vorbim în seara asta, doamnă,
Când toamna s-a trecut și n-a fost iarnă?
Sunt gol pe dinăuntru și în mine
Stiletul vremii picură rășine.
Știi bine că n-am somn și-n noaptea castă
un cerb ciudat îmi bate la fereastră.
Mă cheamă undeva, spre nu știu unde
și când îl strig dispăre și se ascunde.
Știi bine că mă tem, de la o vreme,
de moarte, cum de naștere m-aș teme.

Despărțire de copilărie

Fiica noastră nu mănâncă, fiica noastră nu mai doarme,
de urât și de neliniști mă trezesc înspăimântat.
Și gândesc ce fel de vorbe, care neștiute arme
ar putea să mi-o întoarcă în imperiul ei curat.

Fiica noastră nu mai doarme și visează cai sălbatici
și îi desenează seara ca pe niște năluciri.
Cai cu coama spulberată și cu ochii cam apatici
tremurând de nerăbdare pe picioarele subțiri.

Fiica noastră nu mănâncă. De visare poate-i este
dor nespus, sau de o vorbă cu nuanțe moi, de pluș.
Am surprins-o ieri, pierdută, lângă pick-up c-o poveste
mângâindu-se cu tristețe prăfuitele păpuși.

Fiica noastră nu mai doarme, somnul nu e o ispită.
Stă pierdută lângă geamuri și privește undeva
într-o încordare mută tresărind neliniștită
precum păsările, toamna, înainte de-a pleca...

Amintește-ți

Amintește-ți toamna
în care putrezeau trandafirii
ca niște inimi sub ploi.
Toamna în care ți-am spus versuri de dragoste
și mi-am pus o roză la rever
ca un hidalgo romantic.
Știi cum ai râs de nebunia mea
în ziua când te-am dus la biserică
printre icoane și cerșetori.
Iată că nu mai pot scrie nimic despre tine
și tot ce-aș avea să-ți spun
s-a mai spus de o mie de ori până acum.
Ai să râzi de aceste nimicuri;
ești tânără și sângele tău nu simte
rugina amurgului.
Dar te blestem să rămâi pururi însingurată
ca o sală de bal dimineața,
ca o pasăre închisă în colivie.
Să nu-ți mai amintești niciodată nimic:
nici despre o frunză,
nici despre o toamnă,
memoria ta să fie albă și rece,
albă și rece ca o batistă de mort,
albă și rece ca anotimpul
zidindu-te-ncet în zăpezile vârstei.

Licitatie

Casa părintească vândută la licitație
După cum rezultă din ultima citație:
Două camere, grădină și loc de fâneată pustiu...

Doamne, fă-mă din nou, să fiu viu,
Să pot recupera sau măcar să asist
La acest negoț neînchipuit de trist.
Deci nu voi mai avea nimic decât un apartament
Plătit lună de lună consecvent
Până în anul două mii
(În curând n-o să aveți de la cine lua banii copiii...!)

Eu am să fiu mort. Atât de mort, încât
De numele meu o să se vorbească urât.
Se va zice că am fost un ins fără sens
Care a compus poezii și-a trăit prea „intens”.
Se va zice că n-am fost în stare
Să iau casa părintească din nepăsare.
Deocamdată sunt viu. Casa s-a vândut...
Jumătate din mine e iarbă și lut,
Jumătate nici n-are preț,
Deși străbunicul meu a fost stareț la Remeti.
Ce-ați zice voi, prieteni puțini, dacă într-o zi
Lume s-ar săvârși
Scârbită de faptul ca un biet poet din Ardeal
Nu și-a putut salva casa părintească
Proptită ca o nădejde în coasta unui deal!

Vis de iarnă

Aud departe un colind târziu,
Un clinchet mic de clopot ce îngână
Inima mea și pulsul încă viu
Ritmând ca o litanie păgână.
Și mai aud păduri trecând spre nori
Mestecenii sinucigași și tineri
Fragili, încrezători, nerăbdători
Îngenunchiați în ger ca niște gineri.
Se face noapte, cresc sub geamul meu
Trei brazi ca niște săbii argintate
În noaptea asta umblă Dumnezeu
Să ocrotească ultimele sate.
Aud un cântec depărtat. Ceva
Sublim venind din stările astrale
Și satele nu vor a-ngenunchea
Și cântă-n patru puncte cardinale.

Mansarda de sub lună

Mansarda de sub lună,
Mansarda de sub stea
Unde nădăjduiește
Îmbătrânirea mea.
Se urcă pe o scară
De lemn sunând a gol
Pe care te așteaptă
O doamnă-n camizol.
Pornește patefonul,
Îți pune o cafea
Și fiindcă arde luna
Ea trage o perdea.
Și când se-ntoarce ziua
Cu leneviri prelungi,
Ajungi la cer cu mâna
Și iarăși nu ajungi.
Mansarda de sub lună,
Altarul penitent,
Unde am stat în gazdă
Pe când eram student.
Acolo timpul tace
Și clopotele tac,
Și-auzi cum bate ceasul
În poarta altui veac.

Te privesc dormind

Marilenei

Te privesc dormind. Fața ta
Până și-n somn își păstrează
Pecetea melancoliei.
De fapt surâzi, dar aburul acela secret,
Ca o urmă de pasăre tăind aerul,
Împușcată de propria-i singurătate,
Aburul acela secret pe care numai eu îl descifrez
Plutește deasupra chipului tău.
Dacă aș putea, cu genele să-l șterg ușor,
Să îți se pară că e numai vântul,
Și tu să visezi că nu m-ai cunoscut niciodată,
Să-ți fie dor de mine ca de copilărie.
Te privesc cum dormi surâzând
Și numai mesteacănul e de vină
Că-ți lasă umbra pe față,
Și crinul care te-nchide secret
Otrăvit dulce
De prea mult parfum...

Ironică

Înțeleg să mor sănătos,
Vesel și sacrificat până la os.
Am să consum și cod și cord,
într-un vag dezacord
cu cei ce se vor naște.
Ei nu mă vor cunoaște
și în loc să mă îngroape omenește,
mă vor vârî într-un borcan
înghesuit ca pe-un pește.
(Doamne ferește!)

Fantezie cu sânge

Decembrie, târziu, ceas vechi de noapte,
peste grădini, zăpezile de lapte,
sclipind năucitor, fosforescente,
scot din adânc cuțite violente.
Ademenit cu scărpinat pe burtă,
grăsunul la pământ se face turtă,
suspină de plăcere și se lasă
naiv și greu pe partea cea mai grasă.
Vai, vaierul și strigătul ce sparge
tăcerea atârnând cu mari catarge
și sângele! Izvor de roșu vechi
țâșnind ca dintr-o pompă spre urechi:
întâi frumos ca purpurul de seară
apoi, îndurerat, se mai coloră
în roșu vișiniu de măr domnesc,
apoi intens, celulele vestesc
o putredă vâscoasă izbucnire
ca vinul din coclitele potire.
Apoi, nimic. Un abur, o părere,
retrasă-n spasmul morții prin artere.
Pe locul unde-a stat încrezător
e-un soare în amurg, strălucitor, un steag căzut, o
mare de mușcate
sclipind cu uluiri de nestemate.
Răpus, oprit cu strigătu-n grumaz
îi râde jumătate de obraz,
iar cealaltă, spre nevrutul gâde,
cu-un ochi sticlând în agonie – râde!

La 50 de ani

Poate că n-ar trebui să vă spun,
dar vă spun fiindcă-i seară și ceață
cât de mult m-am temut c-am să mor,
cât de mult am crezut în viață.

Era totul atât de frumos,
am fost tânăr și fără de pereche.
tras de fluturi treceam prin oraș
și scriam poezii prins de streche.

Eram tânăr și foarte urât
ca un mânz lepădându-și armura.
Am fost floare și nu m-am lăsat
să mă-nece minciuna și zgura.

Mai bătrân decât n-am fost nicicând,
ostenit ca acum - niciodată,
mă târăsc ca un prunc în genunchi
și rechem tinerețea mea toată.

Dar mai sunt, dar mai sper, dar mai risc
a fost risc viața mea și-o să fie
cât respir, cât mai sunt, cât exist
și mai scriu, disperat, poezie.

Un crin

S-a rupt un crin ca un semnal de moarte.
E ceas târziu și stradă fără smog.
La zeei mei din lan, uitați, mă rog
cu perfidia unui demagog
care-a-nvățat tristețile din carte.
Un ochi mi s-a mutat în altă parte
și-am stat uitat. Era pustiu și gol
și auzeam cum urca din subsol
oștiri de șobolani și de nămol.
S-a rupt un crin ca un semnal de moarte.
Ce semn să fie? Vasele-s deșarte,
Un Grigorescu își refuză rama,
poștașul n-a venit cu telegrama,
(înseamnă că trăiește încă mama!)
s-a rupt un crin ca un semnal se moarte...
M. M. băiat simpatic! E departe
sclipirea stelei tale fără nume.
Ești ca un ied crescut de două mume
și-n ochiul tău dorind să vadă cum e
s-a rupt un crin ca un semnal de moarte...

Întoarcere

Și cum mă mai aștepți să vin
în redingota mea de seară,
în stânga cu un kil de vin
în dreapta mai având țigară.

Și nici nu știu cum să te strig,
nu ți-am trimis nici telegramă,
și sunt besmetic și mi-e frig
și foarte dor de tine mamă.

Și mă arăt și tu nu crezi,
sunt doar scrisoarea care vine
prin toamne și prin zăpezi
și sunt aici și mi-e rușine.

Pisoiul doarme ca un ghem
vișinul vechi din curte tace
și te iubesc și mă cam tem
și luna-n țandări se preface.

Atâtea versuri ți-am fost scris
pe când visam să vin acasă
și am căzut ca un învins
ca mirele lângă mireasă.

Aveam în stânga încleștând
un kil de vin vechi ca o știre.
În dreapta mă urma zburând
un înger ca o fericire.

I-am spus: „Mai zboară tu, de poți”
Orașul mie nu-mi priește
și îngerul își puse roți
Umblând prin curte îngerește.

Și m-ai primit ca pe-un copil
cel care-am fost odinioară.
Aveam în stânga-un kil de vin
și-n dreapta, încă o țigară.

Și ai tăcut atât de mult
încât și azi te mai ascult.

Exercițiu de toamnă

Acum e toamnă și mă tem de moarte
deși, Septembrie, e princiuar:
cheltuie foc și aur în zadar,
scrie lumini pe fața mea de var
și de dorința morții mă desparte.
Adorm târziu deși-aș dormi devreme
cu tâmpla pe un braț de crizanteme.
Dar e un ceas când ascultând atent
poți auzi cum trec pe continent
zburând în cavalcade triumfale
mânji fără de căpestre și zăbale.
Un trandafir se mută-n altă parte,
barza-și visează zborul solitar
pe drumuri care nu mai vor s-o poarte.
O sondă a plecat să moară-n Marte,
mamei îi scriu din ce în ce mai rar.

De iarnă

Scriu astăzi la Sinaia la ceas fără zăpezi...
Dinspre Bucegi lumina, orbindu-mă, sclipește.
Ziua, în bradul tânăr ce-n vânt se neclintește
O veveriță face vechi salturi la trapez.

În rest, prin Lume, iarna dezlănțuie ravagii;
Un unchi dinspre bunică a decedat chiar ieri.
Pădurea-i neclintită, se-mpuținează fagii
Și trenuri lungi, de noapte, se scurg Nicăieri...

Nu pot să dorm. Zăpada întârzie să vină.
Sinucigași, schiorii, visează înălțimi.
Trist ca un popă tânăr și fără nici o vină
Beau în bodegi obscure și pline de mulțimi.

Nu știu nimic de nimeni. Prietenii, vreo trei,
Se-ncrâncenează-n scaun sau speră prin spitale.
Noaptea-mi miroase veghea a busuioc și tei,
Ziua-mi miroase somnul a mici și a sarmale.

În rest, nimic...Azi noapte, din hăituri ciudate,
Ca o nălucă brună, suflând înspăimântat,
Un cerb, spărgând fereastra cu coarnele-nsemnate
M-a-mpins către perete culcându-mi-se-n pat...

Pe strada Mețianu

Pe strada Mețianu la numărul doi
am avut o amantă bătrână.
Mă-nvăța să dansez, avea bani și-un pisoi
dormitând pe un divan într-o rână.

Am iubit-o nespus. Eram tânăr și bleg,
(bughiseam la liceu limba rusă).
Ea plângea uneori și-mi dădea să-nțeleg
că mi-a fost totdeauna supusă.

O iubeau și-alți bărbați, un flamingo era,
în orașul acela de pustă.
Se-mbracă vaporos și pe Corso trecea
Legănându-și făptura augustă.

Am plecat. S-a topit, resemnată, târziu
doamna mea ca un fluture sferic.
Și pe strada Mețianu, acasă când vin
trec străin și bătrân și eteric.

Vis

Azi noapte am visat că te iubesc
în somnul meu profund și nelumesc.
Era chiar lângă pat, foarte aproape
ca spada unui fulger printre pleoape.
În nepăsarea liniștii cerești
nici nu știam prea bine cine ești
Îți mai văzusem chipul undeva
și ochiul tău prelung ce lăcrima.
Și mirosul de floare l-am simțit
înfipt în carnea mea ca un cuțit.
Azi noapte am visat că te iubesc
și-am plâns în somnul meu nepământesc.

Egalitate

Murise nebunul satului
și l-au îngropat cu fanfară
din mila obștei și-a vecinilor
alături de crucile uitate
ale eroilor căzuți
în primul război mondial...

Inutilitate

Nu-mi cumpăra coastele, lasă-mă
trist și culcat pe o parte.
Trupul mi-e aici, pe pământ,
sângele mult mai departe.

Nu-mi mai desfă pleoapele, lasă-le,
ele-s ceruite paftale.
Poeții sunt toți blestemați
să aibă, noaptea, orbitele goale.

Nu-mi căuta nici inima
ea s-a ascuns speriată,
mai demult, într-un miel aburos,
și nu s-a mai întors niciodată

Fidelul câine

In noaptea asta, pașnic și integru,
Grăbind să prind penultimul metrou,
Un câine maidanez, flocos și negru
Scâncea în urma mea ca un ecou.
M-o fi simțind că sunt stingher ca el?
vroia să mă-nsoțească credincios?
Și oamenii și câinii au un fel
de-a se împrietenii după miros.
i-am spus: n-ai voie-n subterană,
rămâi sub cerul liber și deschis.
Pari un călugăr tânăr în sutană,
nu vezi anunțul? Scrie: interzis!
Tenace și nepăsător și tânăr
mi s-a alăturat până la strungi.
L-am ridicat, l-am așezat pe umăr:
câine duios, unde ai vrea s-ajungi?
Țac-țac, doi lei. Liberă calea,
dar el rămase trist și indulgent
când supraveghetoarea a zis: „Valea!
Se poate? Ești un om inteligent”...
Eu am pătruns, el a rămas de piatră
înpăimântat de barele de-oțel.
De-atuncea, noaptea, îl aud cum latră
în somnul meu, nedumerit, fidel...

Presimțire

Am să vă las și-am să mă duc
în vârful frunzelor de nuc
și-o să-mi gustați râsul amar
poate din ce în ce mai rar.
O să mă fac foarte distins,
(să știți c-am fost cândva un ins)
și-am să vă las și-am să mă duc
în vârful frunzelor de nuc.
Spre Munți am să mă duc frumos
suplu și tragic pân-la os,
am să mă îmbrac precum un mire
sosit în zori la mănăstire.
Și n-o să știți de ce-am plecat
în noaptea grea ca un oftat.
Nu mai am Timp și-am să mă duc
în vârful frunzelor de nuc.
Mi-e dor de coama unui cal
și de-o colină din Ardeal.

Tras de amintiri

A trece prin galbenul văzduh
al verii tras de amintiri
ca de niște vulpi înșelătoare.
Opriți aici, cunosc copacul acesta
și strada aceasta și geamul
care se va deschide curând
Vulpile sunt surde,
latră și merg înainte
prin orașul necunoscut
ademenite de răcoarea pădurii.
Opriți! Aici e casa mamei mele
așteptați să-i spun bună ziua
și să beau o gură de apă
din fântâna cu lanț.
Dar vulpile sunt surde
ele gonesc înainte
ca niște flăcări se duc
prin orașul necunoscut.
Azi noapte am trecut prin oraș
ca un duh am trecut
strigând către ferestrele închise,
nepăsătoare ferestre
ca niște ghilotine albastre.
Azi noapte mama s-a trezit din somn
și-a început să-mi numere cămășile
cămășile de adolescent
în care mă îmbrăcam
fără să-mi pun armura tristeții.

Fantezie cu Maria

Martie, Maria, orașul
îmbătat de muguri ca de alcool.
Soarele, ghilotina luminii,
peste trupul tău pudic și gol.
Ora, Maria, zburătoarea,
timpul trecând ca un hoț în dezmăț.
De atunci psaltirea privirii
în întunericul nopții ți-o-nvăț.
Marea, Maria, cuprinzătoare
vibra în neliniștea ta
și pe fruntea în fildeș tăiată
un albatros ostenit dormită.
De atunci niciodată Maria...
Portul vechi, pescărușii, un far
și vinul susurând în pahar.
Uneori seara, Maria,
ies în curte cu urechea spre sud
și aud cum se tânguie marea
și pescărușii murind îi aud.
De atunci niciodată Maria...

Moartea risipitorului

Priviți-l cum se duce hipnotic, ireal,
parc-ar pași din val în val
coborâtul din noapte, preaostenitul,
cel pe care luna l-a înjunghiat cu cuțitul.
Toată noaptea a aruncat către voi
meteorii și stele, puhoi
de iluzii colorate și speranțe
de la nemaipomenite distanțe.
Nu mai are nimic de-mpărțit...
Cuvintele i s-au topit,
sângele i s-a scurs ca mierea din trup
și a rămas pustiu ca un stup
din care albinele au plecat fără întoarcere
după ultima și cea mai teribilă stoarcere.
Până la noapte va fi sărac și tăcut
plimbându-se pe străzi necunoscut.
Într-o zi, n-o să mai poată migra
spre împărăția lui UNDEVA...
Vlăguit și gol, secăt din rădăcină,
va trece ca un abur spre o altă lumină
spre adânc, cu ochii mistuiți de o patimă bolnavă
ca Empedocle în oceanul de lavă.

Un fluture

Mă spintecă lumina ca o spadă
sau ca un țipăt de sirenă dintr-un port
paralizat vremelnic de zăpadă.
În ochiul meu, profund ca un fiord,
a-ncremenit cu frigul de la Nord
un fluture decolorat și mort
pe care, prieteni vin, uimiți, să-l vadă.

Scrisoare către Nifon

Mai ninge sus în munți preacuvioase?...
Și mai auzi, seara, clopotul oftând din senin
ca și cum un înger l-ar atinge cu pleoapa?
Desigur, te mai preumbli noaptea de-a lungul
pridvorului
hipnotizat de lună, golit de somn, ca o nălucă.

Ți se mai pare ca Sfânta Paraschiva, protectoarea
oierilor,
îți face cu ochiul când îi citești singur
în biserica pustie stihuri de credință
și, uneori îi șoptești un cântec de lume....?

Tot mai bați toaca înconjurând schitul
la fel ca astă vară, cu pas egal
demn și solemn ca un rege al fagilor
oprindu-te la fiecare fereastră?

De ce, frate Nifon?...
Nu-i nimeni în jur să te privească
și să se mire de smerenia ta,
de îndemânarea cu care inventezi simfonii
pe toaca de lemn subțiată de sunete.

Și, la urma urmei, ce faci toată ziua?
(tu care susții că timpul urcă pe trupul tău
ca un melc rece și somnolent
tot mai aproape de inimă.)

nu-i așa că ieri noapte (pe la unu și cinci)
ai deschis ușa schitului bâjbâind ca un orb
și-ai sărutat icoana închinându-se
să nu i se răcească buzele
de atâta singurătate...?